

(ΑΓΓΛΩΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β: ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ
(ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 501

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΕΤΟΣ ΚΑ'.

ΤΗΛ. 628.280

15 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1966 (Π.Ο.Η.)

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

ΤΑ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ

Ὁ θεμελιωδέστερος καὶ σημαντικώτερος τῶν παραγόντων διὰ τὴν ἠθικο - θρησκευτικὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνίας εἶναι ἀναμφιρῆστως ἡ κατὰ Χριστὸν μόρφωσις τῆς νεότητος, ἡ ἐν τοῖς Κατηχητικοῖς Σχολείοις συντελουμένη.

Εἰς τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα ἡ νεότης δὲν διδάσκεται ἀπλῶς θρησκευτικὰς τινὰς ξηρὰς γνώσεις, ἀλλ' ἀποκτᾷ ἐμπέδους θρησκευτικὰς πεποιθήσεις καὶ ἠθικὰς ἀρχὰς καὶ γνήσιον χριστιανικὸν χαρακτήρα.

Καὶ ἐὰν μάλιστα λάβωμεν ὑπ' ὄψιν, ὅτι σήμερον ἐν τῇ δημοσίᾳ ἐκπαιδεύσει, ἐλλείψει χρόνου καὶ καταλλήλου διδακτικοῦ προσώπου, ἀνεπαρκῶς διεξάγεται ἡ διδασκαλία τῶν θρησκευτικῶν μαθημάτων, ἐξαίρεται ἔτι μᾶλλον ἡ σπουδαιότης τῆς Κατηχητικῆς μορφώσεως τῆς νεολαίας, ἣν ἀνέλαβεν ἡ Ἐκκλησία.

Οἱ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθήτριά τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων καθίστανται ζωντανὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ διὰ τοῦτο ὀφείλομεν νὰ προσδώσωμεν ὅπως ἐξαιρετικὴν σημασίαν εἰς τὸ ἔργον τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων, τῶν ὁποίων ἡ παρακολούθησις πρέπει δι' ὅλους μας καὶ πρὸ πάντων

διὰ τοὺς γονεῖς νὰ ἀποτελῇ τὴν προσφιλεστάτην ἐνασχόλησιν.

Εἰς στιγμὰς μάλιστα τόσοις κρίσιμοις καὶ χαλεπὰς διὰ τὴν ἠθικοκοινωνικὴν ζωὴν τοῦ ἔθνους ἡμῶν ἡ ὀργάνωσις τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων εἶναι ἀναμφισβητήτως κοινωνικὰ προχώματα ἐναντίον τῆς σοβούσης καὶ λάβρως ἐπερχομένης κοινωνικῆς θυσέλλης, ἣν ἐξαπολύουν τὰ διάφορα ἀντίθετα, ἀντικοινωνικά καὶ ἀντιχριστιανικά ρεύματα.

Ἐκ τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων θὰ προέλθουν αἱ μεγάλαι μᾶζαι τῆς Χριστιανικῆς κοινωνίας, αἱ ὁποῖαι διαπεποτισμέναι ἀπὸ τὸ γνήσιον καὶ ζωογόνον πνεῦμα τοῦ χριστιανισμοῦ θὰ ἐπιδράσουν, λόγῳ τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀνωτερότητός των, ἐπὶ τῆς ὑπολοίπου κοινωνίας καὶ θὰ ἀναπλάσουν αὐτὴν θρησκευτικῶς καὶ ἠθικῶς.

Τὰ παιδιὰ εἶναι τὰ ρυάκια ἐκ τῶν ὁποίων θὰ σχηματισθῇ αὖριον ὁ ποταμὸς τῆς κοινωνίας· καὶ καθὼς ἐκ τῆς διαυγείας καὶ καθαρότητος τῶν ρυακίων ἐν γενεῇ, ἐξαρτᾶται ἡ διαύγεια καὶ ἡ καθαρότης τῶν ὑδάτων τοῦ ποταμοῦ, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ βαθμοῦ τῆς ψυχικῆς καθαρότητος τῶν παιδιῶν, θέλει ἐξαρτηθῇ ὁ βαθμὸς

τῆς ψυχικῆς ποιότητος τῆς αὐριανῆς κοινωνίας.

Ἀληθῶς, οὐδεὶς ἀμερόληπτος τῶν καθ' ἡμᾶς ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων δύναται νὰ παρίδῃ τὴν σπουδαιότητα τοῦ ἔργου τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων, διὰ τῶν ὁποίων ἡ Ἐκκλησία, ἐξ ἧς προῆλθον οἱ μεγάλοι Διδάσκαλοι καὶ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἀπεδείχθη, δύναται περισσότερον ἀποτελεσματικῶς νὰ δράσῃ, παρὰ διὰ τοῦ ἀπ' ἄμβωνος κηρύγματος.

Καὶ ὁ λόγος εἶναι προφανής.

Διὰ τοῦ ἀπ' ἄμβωνος κηρύγματος ὁ Διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας ἀπευθύνεται πρὸς τοὺς ἐνηλικιωθέντας ἤδη, τῶν ὁποίων ὁ χαρακτήρ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἔχει παγιωθῇ καὶ ἔχει ἀποκρυσταλλωμένην ἤδη τὴν ἠθικὴν του μορφήν. Ὡς ἐκ τούτου δὲ δύσκολα τυγχάνει ἡ ἐπ' αὐτῶν ἐπίδρασις τῶν ἠθικῶν προτροπῶν καὶ διδαχῶν.

Οἱ μεγάλοι κατὰ τὴν ἡλικίαν ἔχουν ἐπὶ ἔτη ἐργασθῇ ἐν τῇ κακίᾳ καὶ τῇ ἀμαρτίᾳ καὶ ἔχουν μέσα τοὺς ἐρριζομένον τὸ δένδρον τοῦ κακοῦ, ἔχουν δημιουργήσει ἑξεις καὶ πάθη, τῶν ὁποίων ἡ ἐκκρίσεις καὶ ἀποτίναξις δὲν εἶναι ἔργον εὐχερὲς καὶ μόνον διὰ τῆς θείας χάριτος δύναται νὰ κατορθωθῇ, διότι, «**φύσιν πονηρὰν μεταβαλεῖν οὐ ράδιον**».

Ὁ κηρύττων λοιπὸν πρὸς ἐνηλίκους ἔχει νὰ συναντήσῃ πλεῖστα ὅσα προσκόματα διὰ τὴν καρποφορίαν τοῦ Θείου Λόγου, ὅστις θὰ πίπτῃ πολλάκις εἰς ἐδάφη γρανιτώδη τῶν ἀνθρωπίνων κακιῶν, ἀποκλείοντα πᾶσαν τοῦ ἀγαθοῦ βλάστησιν.

Ἄλλ' ὁ κηρύττων διὰ μέσου τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων πρὸς τὰς παιδικὰς ψυχὰς ἔχει εὐνοϊκότερας τὰς συνθήκας τῆς ἐργασίας του πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου του. Ἡ ψυχὴ τοῦ παιδὸς εἶναι ἀκόμη ἄγνη, ὁμοιάζουσα κατὰ πολὺ πρὸς ἑδαφος παρθένον, δεκτικὸν καλλιεργείας ἢ διὰ

νὰ μεταχειρισθῶμεν συνήθη εἰκόνα πρὸς τὸν εὐπλαστον κηρὸν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δύναται τις νὰ ἐπιθέσῃ τὴν ἑαυτοῦ σφραγίδα, ὡς λέγει ὁ Ἱερὸς Πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας Ἰωάννης Χρυσόστομος:

«**εὐπλαστον καὶ ὑγρὸν ἢ νεότης καὶ ταῖς νεωτέραις ψυχαῖς ἀπαλατῖς ἔτι οὔσαις, τὰ μαθήματα ἐντίκτεται πᾶν δὲ σκληρὸν χαλεπῶς μαλάσσεται**».

Ἀληθῶς, τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα δὲν εἶναι μόνον ὁ προμαχὼν τῆς Ἐκκλησίας, ἐνώπιον τῶν ὁποίων θὰ προσκρούσῃ ἡ δύναμις τῆς ἀπιστίας τοῦ αἰῶνος τούτου, ἀλλὰ καὶ τὸ φυτώριον τῆς Ἐκκλησίας.

Εἰς αὐτὸ δύναται νὰ γίνῃ ἡ καλλιτέρα καὶ ἰδανικωτέρα πνευματικὴ καλλιέργεια.

Ἐξ αὐτῶν δύνανται νὰ προέλθουν τὰ μαχητικὰ στελέχη τῆς Ἐκκλησίας, τὰ ὁποῖα ὡς πνευματικοὶ ἡγέται θὰ ὀδηγήσουν τὸν εὐσεβῆ λαὸν μας εἰς τὰς ἀποτελεσματικὰς τοῦ χριστιανισμοῦ μάχας ἐναντίον τῶν ὀρδῶν τοῦ Ἑωσφόρου. Ὑπάρχουν πολλοὶ βάσιμοι ἐλπίδες, ὅτι ἐκ τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων θὰ ἐξέλθῃ μία νέα γενεά, γενεά φοβουμένη τὸν Κύριον.

Ἐπικαλούμεθα, ὅθεν, τὴν ἀμέριστον συνδρομὴν πάντων ὑμῶν πρὸς προαγωγὴν τοῦ ἀρχομένου ἀπὸ τοῦ μηνὸς τούτου Κατηχητικοῦ ἔργου καὶ συμπλήρωσιν αὐτοῦ, ἃν οἱ μὲν γονεῖς ἐνδιαφέρθωσιν ὑπὲρ τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων, τῶν ὁποίων αἱ πύλαι θὰ ἀνοίξωσι μαζὺ μὲ τὸ ἀνοιγμα τῶν Δημοσίων Σχολείων, καὶ τοῦτο χάριν τῶν τέκνων των, ἀναλάβωσι δὲ τὴν διδασκαλίαν ἐν αὐτοῖς ὅλοι ὅσοι δύνανται καὶ ὀφείλουσι νὰ ἀφιερῶσωσι πρὸς τοῦτο μίαν ἢ δύο ὥρας καθ' ἑβδομάδα, συνεργοῦντες ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς Πατρίδος, ἣτινα πρέπει νὰ θέτωμεν ὑπεράνω ὅλων, ἃν θέλωμεν καὶ τῶν νῦν χαλεπῶν καὶ κρισίμων καιρῶν νὰ ἐπικρατήσωμεν καὶ εἰς τὸ καθήκον ἡμῶν νὰ ἀνταποκριθῶμεν.

Τὰ βαδύτερα αἴτια τῆς μεταβολῆς τοῦ Ἑυηλυσιαστικοῦ Ἡμερολογίου

«Οἱ φύλαυες γρηγορεῖτε»

Ὑπὸ τοῦ Ὀσιολογιωτάτου ΜΑΡΚΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προϋγουμένου)

Ἐπιτρέπεται εἰς τὴν σεπτὴν Ἱεραρχίαν νὰ συνεχίξῃ τὸ φρικῶδες σχῆμα τὸ ὁποῖον ἐδημιούργησεν ἡ ἀντικανονικὴ καὶ αὐθαίρετος εἰσαγωγὴ τοῦ ἀντορθοδόξου νεωτερισμοῦ τοῦ ἑορτολογίου, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκ. Χρυσόστ. Παπαδοπούλου καὶ δὲν γίνεται ὁλόκληρος ἡ σεπτὴ Ἱεραρχία συνυπεύθυνος, μετὰ τὴν ἀνοχὴν καὶ σιωπὴν εἰς τὸ «ἔγκλημα τοῦ σχίσματος» τὸ ὁποῖον ὁμολογεῖ αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ εἰσηγητὴς τοῦ κακοδόξου νεωτερισμοῦ μετὰ τὴν ὑπογραφὴν του εἰς τὴν ἐπίσημον πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ἐκθεσιν, ὡς προαναφέραμεν; Καὶ διὰ νὰ γίνῃ σαφεστέρα ἡ ἀποδείξις τοῦ βάρους τῆς εὐθύνης τὴν ὁποίαν ὑπέχει ἡ ὅλη Ἱεραρχία διὰ τὸ ὀλέθριον τοῦτο σχῆμα τὸ ἰσοδύναμον πρὸς τὴν αἵρεσιν κατὰ τὸ θεῖον Χρυσόστομον, ἐπαναναμνάνομεν τὸ δεύτερον τμήμα τοῦ ἐδαφίου 8 τῆς ἐκθέσεως ἔχον οὕτω:

«Ὅθεν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὅπως μεταβάλλῃ τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον αὐτῆς, εἶναι ἀπαραίτητον καὶ ὀφείλει ἵνα μὴ ἀποσχισθῇ τῶν λοιπῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τοῦθ' ὅπερ, οὐ μόνον τὴν ἐνότητα καὶ ἁρμονίαν τῆς ὅλης Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας θέλει καταστρέφει καὶ τὴν δυνάμιν αὐτῆς μειώσῃ ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἐθνικῆς ἀπόψεως εἶναι ἀσύμφορον καὶ ἐπιζήμιον, νὰ συνεννοηθῇ προηγουμένως, ὡς ἀποφαίνεται ἀνωτέρω καὶ ἡ Ἱερά Σύνοδος ἡμῶν, μετὰ τῶν λοιπῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν».

Αὐτὰ ὑπέγραψεν ὁ ἀρχιμανδρίτης Χρυσόστομος Παπαδόπουλος καὶ ὁμολόγησεν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὀφείλει, ἵνα μὴ ἀποσχισθῇ τῶν λοιπῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, νὰ συνεννοηθῇ προηγουμένως» μετ' αὐτῶν, διὰ νὰ μεταβάλλῃ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον αὐτῆς· διότι ἡ μονομερὴς μεταβολὴ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου «οὐ μόνον τὴν ἐνότητα καὶ ἁρμονίαν τῆς ὅλης Ἐκκλησίας θέλει καταστρέφει καὶ τὴν δυνάμιν αὐτῆς μειώσῃ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἐθνικῆς ἀπόψεως εἶναι ἀσύμφορον καὶ ἐπιζήμιον».

Ὡς ἀρχιεπίσκοπος ὅμως ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος μόλις μετὰ ἓν ἔτος ἀπὸ τὴν ἐπίσημον αὐτὴν ὁμολογίαν, πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, ἐλησμόνησεν ἑαυτὸν καὶ τὴν πίστιν του πρὸς τὴν «μίαν ἁγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν!» Ἐλησμόνησε καὶ τὰς εὐθύνas τῆς ἀποσχίσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὸν κορμὸν τῆς Οἰ-

κουμενικῆς Ὀρθοδοξίας! Καὶ ἀδιαφορῶν ἐὰν θέλῃ καταστρέψῃ «τὴν ἐνότητα καὶ ἁρμονίαν τῆς ὅλης Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ μειώσῃ τὴν δυνάμιν αὐτῆς, καὶ ἐὰν εἶναι ἀσύμφορον καὶ ἐπιζήμιον ἀπὸ Ἐθνικῆς ἀπόψεως», ὁ ἀρχιεπίσκοπος προβαίνει ἐπαναστατικῶς εἰς τὴν αὐθαίρετον καὶ ἀντικανονικὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Παπικοῦ ἡμερολογίου διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ὡς προαναφέραμεν, τὴν προεγγίσιν πρὸς τὴν Ἀγγλικανικὴν Ἐκκλησίαν, ὡς ὄργανον τοῦ προτεσταντισμοῦ καὶ τοῦ ἁθέου μασσώνου τότε Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Μελετίου Μεταξάκη!

Ἡ δὲ σεπτὴ Ἱεραρχία, τηρεῖ σιγὴν ἰχθύος, πρὸς τῆς Ἐγκληματικῆς ταύτης πράξεως τοῦ ἀρχιεπισκόπου, μετὰ τὴν ἐπίσημον ὑπογραφὴν τοῦ οὐοῦ καθίσταται ἀφ' ἐνὸς μὲν σχισματικὴ (defacto) ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἀφ' ἑτέρου δὲ καταστρέφεται «ἡ ἐνότης καὶ ἁρμονία τῆς ὅλης Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ μειοῦται ἡ δυνάμιν αὐτῆς». Καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην δὲν εἶναι ἐπικαιροὶ οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου τοῦς ὁποίους ἀπευθύνει πρὸς τοὺς ποιμένας καὶ περὶ ὧν ὁ Χρυσορρήμων ἀναφέρει εἰς τὸν προμνημονευθέντα λόγον, περὶ ψευδοπροφητῶν καὶ ψευδοδιδασκάλων καὶ ἁθέων αἱρετικῶν; «Καὶ δὲν μεριμνᾷ καὶ τυρβάζει περὶ πολλὰ» ἡ σεπτὴ Ἱεραρχία, καθ' ἣν στιγμὴν «ἐνός ἐστι χρεῖα» (τῆς ἐνότητος);

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΛΗΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628-280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
ὑπεύθυνος Συντάξεως Γεώργιος Κόττης
Κάνιγγος 32 Ἀθῆναι 147

ὑπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 Ἀθῆναι

❖❖❖

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἑσωτερικοῦ :	Ἑξάμηνος	δραχμας	15.—
»	Ἑτησίᾳ	»	30.—
Ἑξωτερικοῦ :	Ἑξάμηνος	δολλάρια	2
»	Ἑτησίᾳ	»	4

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 1

Στήλη τῶν ἱερέων

Περὶ τῆς ἀξίας τῆς ἱερωσύνης καὶ τῶν προσόντων τοῦ κληρικοῦ

(Ἐκ τῶν ἐπιστολῶν Ἰσιδώρου τοῦ Πηλουσιώτου)

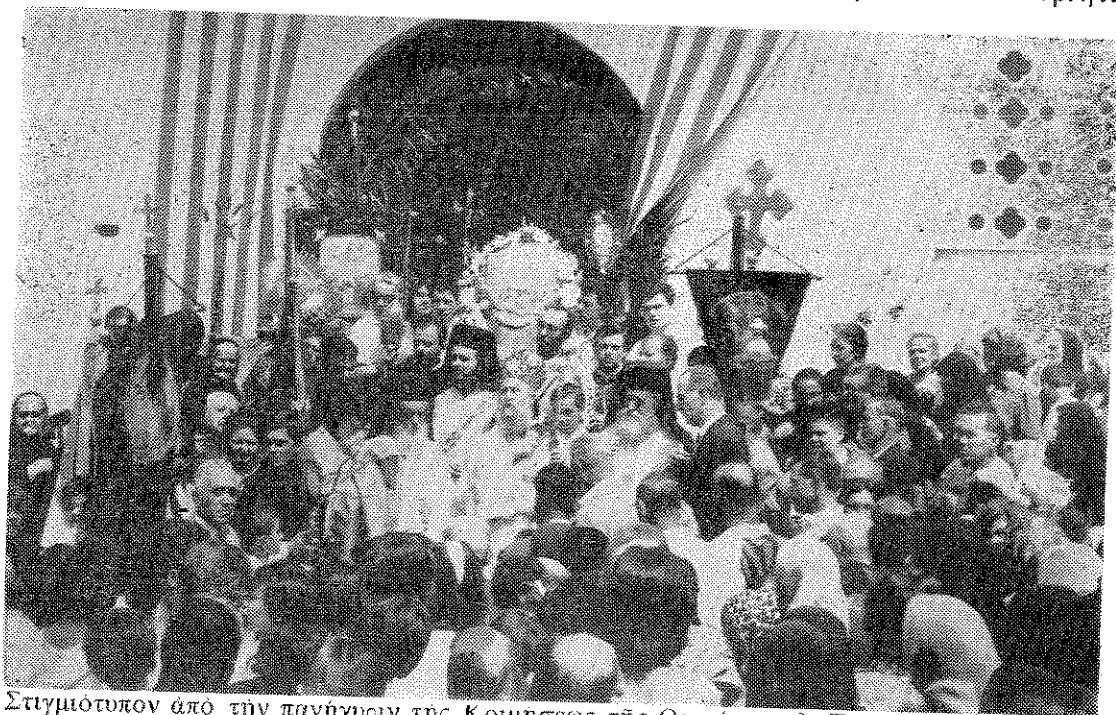
Ἡ ἱερωσύνη εἶναι «*θεῖον χρῆμα καὶ τῶν ὄντων ἀπάντων τὸ τιμιώτατον*· δι' αὐτῆς γὰρ ἀναγεννώμεθα καὶ τῶν θείων μετέχομεν μυστηρίων». Εἶναι τι τόσον ὑψηλόν, ὥστε «*τῆς θείας καὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἡ ἱερωσύνη ὥσπερ μέση καθέστηκεν, ἵνα τὴν μὲν θεραπεύσῃ, τῇ δὲ μεταβολὴν ἐργάζεται κρείττονα*. Εἰς τις τοιγαροῦν ταύτης μείζον φρονεῖ οὐδὲ φρόνησιν ἔχειν μοι δοκεῖ». Εἶναι «*καὶ βασιλείας ὑψηλοτέρα, ἡ μὲν γὰρ τὰ θεῖα, ἡ δὲ τὰ ἐπίγεια διέπει πράγματα*», καὶ ἐπιπονωτέρα αὐτῆς. Πολὺ διαφέρουσαι ἀλλήλων αἱ δύο οὗται ἀπαραίτητοι ἀρχαὶ «*εἰς ἓν ὁρῶσι τέλος τὴν τῶν ὑπηκόων σωτηρίαν*».

Διὰ ταῦτα ὁ μέλλων νὰ προσέλθῃ εἰς τὴν ἱερωσύνην πρέπει νὰ ἔχῃ πλήρη συναίσθησιν τοῦ ὕψους αὐτῆς. Καὶ ἐν πρώτοις δέον ὁ βίος αὐτοῦ πρὸ τῆς χειροτονίας νὰ εἶναι ἐχέγγυον τῆς εὐδοκίμσεώς του ὡς κληρικοῦ. Οὐδεὶς εἶναι κατάλληλος νὰ ἱερωθῇ πρὶν ἢ «*ἐν ὑπηκόου τάξει ταῖς ἀρχικαῖς ἐγγυμασάμενος καὶ εὐδοκίμσας ἀρεταῖς εἰς τὴν τῆς λειτουργίας διαχείρισιν, μέγιστον ἀγαθὸν τὴν ἐμπειρίαν ἔχων, ἔρχεται*. Ἐκεῖνος μὲν γὰρ πρὶν ρυθμίζειν ἄλλους ἐπιχειρῶν, τῆς ἀληθείας διαμαρτάνει· οὗτος δὲ ρυθμισθεὶς πρότερον καὶ τοῦ πράγματος ἐν πείρᾳ γεγεννημένος, ἐπιτήδειος ἐπὶ τὸ ρυθμίζειν ἄλλους εὐρεθήσεται· ἐπειδὴ περ ἐκεῖνος μὲν πρὸ τοῦ ἐμμελετῆσαι τοῖς ὅπλοις, στρατηγὸς οἶεται κεχειροτονῆσθαι

οὗτος δὲ εὐδόκιμος στρατιώτης γενόμενος, εὐδοκιμώτερος ἔσται καὶ στρατηγός». Καὶ ὁμως «*πολλοί, ἀπερισκέπτως, παντὸς ἀνδρὸς τὸ ἄρχειν ἢ ψυχῶν ἢ σωμάτων νομίσαντες, ἔρριψαν ἑαυτοὺς εἰς τοῦτο, καὶ μυρίων κακῶν εἰς ἑαυτοὺς καὶ τοὺς ὑπὲρ κόσους ἐμπλήσαντες, ὕστερον εἰς βάθρον ἀπωλείας δυσηλεῶς κατήντησαν*».

Ὁ ἱερεὺς εἶναι ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἀπτόμενος λύχνος, «*ἵνα ἑξαστράπη φωτισμὴν τῇ Ἐκκλησίᾳ*», διὰ τοῦτο δέον νὰ ἔχῃ «*τὴν τῶν ἔργων ἀρετὴν, τὴν τῆς ψυχῆς τῶν ἀκρατῶν ἀποτροπὴν*. Ὅστε ἱερὸν εἶναι χρὴ τὸν ἱερωμένον, ἱεραῖσθαι γὰρ τὸν ἀνίερρον οὐ θέμις». Ὁ κληρικὸς δέον νὰ εἶναι ἐγκρατής, «*καὶ ἡδονὴν πρέπουσαν ἡγεῖσθαι τὴν σωφροσύνην, μήτε γαστρὶ μήτε τοῖς μετὰ γαστέρα εἰκὼν πάθεσιν*. Οὐ γὰρ χρὴ νομίζειν τὴν ἐξουσίαν χορηγὸν τῶν ἐπιθυμιῶν, ἀλλὰ τὴν καρτερίαν ἐξουσίαν ἡγεῖσθαι· εἰ δὲ καὶ ὑπὲρ ἀρετῆς ἡ εὐσεβείας κίνδυνος προκείτο, μὴ φεύγειν τὸν θάνατον».

Ὁ κληρικὸς «*ἀκατηγόρητον τὴν πρὸς πάντας ἰσότητά ὀφείλει κεκτηθῆαι, οἷα Θεοῦ λειτουργός, τοῦ πᾶσιν ὄντος ἀγαθοῦ*»· ὀφείλει νὰ εἶναι «*πρᾶος καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ*», ἐμπνέων ὁμως συγχρόνως τοῖς παρηκόοις φόβον μεμιγμένον μετ' ἐπιεικείας, καὶ νὰ ἀνθίσταται εἰς τοὺς κακοποιούς. Ὁ κληρικὸς ὁμως δὲν ἀρκεῖ νὰ εἶναι ἀρνητικῶς ἀ-

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν πανήγυριν τῆς Κοιμησεως τῆς Θεοτόκου εἰς Ταμπουρία—Πειραιῶς

ΕΠΟΙΚΟΔΟΜΗΤΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Περὶ γέλωτος

«Ο γέλως πρέπει νὰ ἀποδιώκεται μακρὰν ἀφ' ἡμῶν καὶ μάλιστα ὁ βρασματώδης, ὁ ἀτακτος καὶ ἡχητικός, ὅστις πολλάκις ἐξάγει καὶ δάκρυα ἐνεκα τῆς πολλῆς συγκινήσεως τῶν ὑγρῶν, καὶ τῆς ὑπερβολικῆς διαχύσεως τῆς καρδίας, μετὰ πολλοῦ κρότου τοῦ στόματος καὶ τῶν παρειῶν καὶ ὅστις ἀναγκάζει νὰ δεικνύουσιν οἱ γελῶντες τὰ οὖλα, καὶ τοὺς ὀδόντας τῶν, καθὼς τὰ δεικνύουσιν οἱ ἵπποι, ὅταν χασμῶνται· κατηγορεῖ γὰρ αὐτὸν ὁ Μέγας Βασίλειος οὕτω γράφων: «*Τὸ γέλωτι ἀκρατεῖν, καὶ ἀσχετῶ κατέχεσθαι, ἀκρασίας σημεῖον. καὶ τοῦ μὴ κατεσταλμένα ἔχειν τὰ κινήματα καὶ τοῦ μὴ ἀκριβεῖ λόγῳ τῆς ψυχῆς τὸ χαῖνον καταπιέζεσθαι*». (Ὅρα κατὰ πλάτ, ιζ'). Καὶ πάλιν: «*Ἐγκαυχάζεται δὲ τῇ φωνῇ, καὶ ἀναβράζεσθαι τὸ σῶμα, οὐ τοῦ κατεσταλμένου τὴν ψυχὴν, οὐδὲ τοῦ δοκιμίου, οὐδὲ τοῦ περικρατῶς ἔχοντος ἑαυτοῦ· δι' ὃ, τοῦτο τὸ εἶδος τοῦ γέλωτος καὶ ὁ ἐκκλησιαστὴς παραιτούμενος, ὡς περιτρέπον μάλιστα τὸ σταθερόν τῆς ψυχῆς, φησί· «Τῷ γέλωτι εἶπα περιφορὰν» (Εκκλ. β' 2).*

Ὅθεν, καλῶς παρωμοίασεν ὁ Σολμών τὸν γέλωτα τῶν ἀφρόνων πρὸς τὸν ἦχον τῶν καιομένων ἀκανθῶν· «*Ὡς φωνὴ ἀκανθῶν ὑπὸ τὸν λέβητα, οὕτως ὁ γέλως τῶν ἀφρόνων*» (Εκκλ. ζ' 7).

Καὶ ὁ θεολόγος Γρηγόριος ἐν τοῖς τετραστίχοις Ἰάμβοις. «*Γέλως, φησί, γέλωτος, εὖ φρονούσιν ἄξιος, μάλιστα μὲν πᾶς, τὸ πλεόν δι' ὃ πορνικός. Γέλως ἀτακτος ἐκφέρει καὶ δάκρυον*»· συγχώρει λοιπὸν μόνον νὰ προβαίνει ἡ διάχυσις τῆς καρδίας σου ἕως τοῦ μειδιάματος, καὶ τοῦτο κάποτε, καθὼς διορίζει καὶ τοῦτο ὁ μέγας Βασίλειος: «*Ἀχρὶ μὲν γὰρ μειδιάματος, παιδοῦ τὴν διάχυσιν τῇ, ψυχῆς ὑποφαίνειν, οὐκ ἀπρεπές, ὅσον δεῖξαι μόνον τὸ γεγραμμένον: «Καρδία;*

γαθός, ἀλλὰ δεόν νὰ εἶναι καὶ θετικῶς τοιοῦτος: «μὴ μόνον μέμψεως κρείτους ἑαυτοὺς διατηρεῖ τωσαν, ἀλλὰ καὶ θεοῖς πλεονεκτήμασι πλουτεῖ τωσαν· τὸ μὲν γὰρ καὶ τῶν τυχόντων ἐστί, τὸ δὲ τῶν ἄκρων εἰς ἀρετὴν». Ὡς γράφει ὁ Ἰσίδωρος τῷ Ἐπισκόπῳ Ἡρακλεῳ «ὅσα κρεῖττω ἀξιολογώτερα ἐχειροτονήτης οἰκονομῶν πράγματα τοσοῦτω μᾶλλον ἀκοίμητον καὶ διορατικώτερον εἶναι σε χρή». Δέον δὲ προσέτι ὁ κληρικός σχολάζων μόνῃ τῇ ἱερουργίᾳ, ν' ἀπομακρύνηται πασῶν τῶν βιωτικῶν ἀσχολιῶν. Εἰς τὸν κληρικὸν πρέπει νὰ εἶναι «πλοῦτος μὲν ὁ τῆς ἀρετῆς κόσμος, ἡδονὴ ἢ σωφροσύνη, τροφή ἢ αὐτάρκεια, εὐφροσύνη δὲ ἡ τῶν ὑψηλῶν πρὸς ἀρετὴν ἐπίδοσις».

Τοιοῦτος μόνον κληρικός δύναται νὰ ἔχη ἀγαθὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ ποιμνίου, διότι «ὥσπερ βασιλεὺς ὑπὸ τῶν νόμων ἀρχόμενος, ἐμψυχός ἐστι νόμος, οὕτω καὶ ἱερεὺς ὑπὸ τῶν θεσμῶν βασιλευόμενος, κανὼν ἐστὶν ἀφθογγος».

εὐφραϊνομένης πρόσωπον θάλλει» (Παρ. ιε'). Καὶ ὁ σοφὸς δὲ Σεिरὰχ λέγει: «*Μωρὸς ἐν γέλωτι ἀνυποῖ φωνὴν αὐτοῦ, ἀνὴρ δὲ πανούργος (ἦτοι φρόνιμος) μόλις ἡσυχῇ μειδιάσει*» (Σειρ. 20).

Μᾶλλον δέ, ὡς τῇ κοιλάδι τοῦ κλαυθμῶνος τοῦτου εὕρισκομένου σου, καὶ τὸν ὑπεύθυνον τοῦτον καὶ μολυμάρτητον ζῶντος βίον, καὶ αὐτὸς ὁ γέλως σου εἰς πένθος μεταστραφῆτω, καὶ αὐτὸ τὸ μειδιάμα καὶ ἡ χαρὰ σου, ἃς μεταβληθῇ εἰς κατήφειαν, καθὼς παραγγέλλει ὁ Ἀδελφόθεος: «*Ὁ γέλως ὑμῶν εἰς πένθος μεταστραφῆτω, καὶ ἡ χαρὰ εἰς κατήφειαν*». (Ἰάκ. δ' 9).

Διὰ τοῦτο καὶ ὁ θεὸς Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης ἔγραφε τῷ πρεσβυτέρῳ Δωροθέῳ. «Εἰ τύπος ὁ ἱερεὺς τοῦ ποιμνίου, καὶ φῶς τῆς ἐκκλησίας ὠνομάσθη, καὶ ὑπάρχει, ἀνάγκη τοῖς ἡθεσιν αὐτοῦ συνεκτυποῦσθαι, τὸ ὑπῆκοον ὡς σημάντῳ κηρόν· εἰ τοῖνον φῶς εἶναι βούλει, μίσει τὴν εὐτραπελίαν καὶ τὴν περιφορὰν τοῦ γέλωτος· ἵνα μὴ πολλοὺς διδάξης ἀτακτεῖν ἱερεὺς γάρ, ἄγγελος Κυρίου Παντοκράτορος ἐστὶν ἄγγελος δέ, οὐκ ἐπίσταται γέλωτα, ἐμφόβως λειτουργῶν» (Ἐπιστ. τ. ιθ').

ΕΚ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΙΚΟΥ

«Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ μάταιο κόσμον ὁ Ὅσιος Παμβῶ, διηγεῖται ὁ Παλλάδιος, ἐβεβαίω· νε τοὺς συνασκητάς του πῶς, ἀφ' ὅτου ἔγινε Μοναχός, δὲν ἔμεινε οὔτε μία ἡμέρα χωρὶς ἐργασία, οὔτε ψωμί ἔφαγε ποτὲ δωρεάν.

«Ὅταν σηκῶνεσαι ἀπὸ τὸ στρῶμα, ἀδελφέ, συμβουλεύει κάποιος Γέρων, λέγε σὶν ἑαυτό σου, Σῶμα, ἐργάσου γιὰ νὰ τραφῇς, ψυχὴ, νῆφε γιὰ νὰ σωθῇς.

Φλέγομαι ἀπὸ τὸν πόθο νὰ μαρτυρήσω γιὰ τὴν ἀγάπῃ τοῦ Χριστοῦ, εἶπε μιὰ μέρα ἓνας ἀρχάριος Μοναχός σ' ἓναν ἔμπειρο Γέροντα.

—Ἄν τὴν ὥρα τοῦ πειρασμοῦ σηκῶσης εὐχαρίστως τὸ βάρος τοῦ ἀδελφοῦ σου, τοῦ ἀποκριθῇ ἐκεῖνος, εἶναι σὰν γὰ ρίχτηκες στὴν κάμινον τῶν τριῶν Παίδων.

Μᾶς λέγει ἡ παράδοσις, ὅτι ὁ Ἀπόστολος Ἰωάννης, τὴν ὥρα πού ὠδηγεῖτο στὸ μαρτύριο, συνήντησε στὸ δρόμο ἐκεῖνον π.ὺ τὸν εἶχε καταδώσει. Τὸν σταμάτησε καὶ τὸν ἐφίλησε λέγοντάς του.

—Εἰρήνευσε, ἀδελφέ.

Βλέποντας ἐκεῖνος τόση ἀνεξικακία ἐθαύμασε καὶ ἐφώνησε μὲ ἐνθουσιασμό.

—Χριστιανὸς εἶμαι ἀπὸ σήμερα καὶ ἐγώ.

Ὅστερα ἀπὸ αὐτὴν τὴν ὁμολογίαν ἀποκεφαλίστηκε μαζί μὲ τὸν Ἀπόστολο.

Κάποιος σοφὸς Πατὴρ λέγει:

«Ἐκεῖνος πού ἀδικεῖται καὶ συγχωρεῖ, ὁμοιάζει μὲ τὸν Ἰησοῦν. Ἐκεῖνος πού δὲν ἀδικεῖ μὲν, ἀλλ' οὔτε νὰ ἀδικῇται τοῦ ἀρέσει εἶναι σιὴ θέσι τοῦ Ἀδάμ. Ὁ ἀδικὸς ὅμως, ὁ κακεντρέχης καὶ ὁ συγκοφάντης δὲν διαφέρει ἀπὸ τὸν διάβολο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ἡ ὠφέλεια ἐκ τῶν πειρασμῶν καὶ τῶν θλίψεων

Εἶναι ὠφέλιμο νὰ συναντοῦμε κάποτε στὴ ζωὴ μας δυσκολίες καὶ ἐμπόδια. Εἶναι ὠφέλιμο νὰ δοκιμάζουμε πόνους καὶ στενοχώριες. Ὅλα αὐτὰ μᾶς βοηθοῦν νὰ συγκεντρωθῶμεθα στὸν ἑαυτὸν μας καὶ νὰ καλλιεργήσουμε τὴν σκέψιν, ὅτι στὸν κόσμον αὐτόν, εἴμεθα ξένοι καὶ ἐξόριστοι, καὶ ὅτι μάταιες εἶναι οἱ ἐλπίδες μας, ἔταν στοῦ κόσμου αὐτοῦ τὰ πράγματα τίς στηρίζουμε.

Ὁφέλιμο, εἶναι νὰ θρискόμαστε κάποτε μπροστὰ στὶς διαφορῆς τῶν ἄλλων ἢ στὶς δυσμενεῖς τῶν σκέψεις γιὰ μᾶς, ἔστω καὶ ἂν οἱ δικές μας διαθέσεις εἶναι ἀγνές καὶ εὐλαβικές, καὶ αἱ πράξεις μας ἀριστες.

Ὅλα αὐτὰ μᾶς βοηθοῦν στὴν ταπείνωσιν καὶ μᾶς προφυλάττουν ἀπὸ τὴν ματαιοδοξίαν. Γιατὶ εἶναι φυσικὸ μπροστὰ στὶς ἀδικες κρίσεις τῶν ἀνθρώπων, ἡ σκέψις μας ν' ἀναζητᾷ τὸν Θεόν, πὺ Αὐτὸς μόνον μπορεῖ νὰ ἰδῇ τὰ βάθη τῆς καρδιάς μας. Γι' αὐτὸ ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἔχῃ στήριγμα τὸν Θεόν, ὥστε νὰ εἶναι δι' αὐτὸν περιττὴ καὶ ἀχρηστὴ ἡ ἀνθρώπινη παρηγοριά.

Τόσο περισσότερο νοιώθει κανεὶς τὴν ἀνάγκην τοῦ Θεοῦ, ὅσο περισσότερες λύπες, στενοχώριες, δυσκολίες καὶ διωγμοὺς ὑφίσταται. Τότε ἀκριβῶς καταλαβαίνει βαθεῖα, ὅτι χωρὶς τὸν Θεόν, τίποτε δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ.

Μέσα στὶς δυσκολίες καὶ στὶς συμφορές, θερμότερη γίνεταί ἡ προσευχή. Μέσα στοὺς πειρασμοὺς καὶ στὶς ἐναντιότητες, ἐντονὴ ξεπηδᾷ τοῦ Χριστοῦ ἡ θερμὴ λαχτάρα.

Τότε μόνον νοιώθει κανεὶς ἀπόλυτα, ὅτι εἰρήνη καὶ ἀσφάλεια, δὲν θρискονται σ' αὐτὸν τὸν κόσμον.

Ἀδύνατον εἶναι νὰ περάσωμεν αὐτὴ τὴ ζωὴ, χωρὶς λύπη καὶ δοκιμασίες. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς λέγει ὁ Ἰωβ: «πειρατὴριον ἐστὶν ὁ δόλος τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς».

Εἶναι λοιπὸν ἀπαραίτητον καθέναν, νὰ προσέχῃ πολὺ τοὺς ὑπολοὺς πειρασμοὺς πὺ τὸν περιβάλλουν καὶ νὰ εἶναι πάντοτε ἀγρυπνός, πάντοτε ἐν προσευχῇ, ὥστε ὁ σαταγᾶς πὺ ἀγρυπνεῖ καὶ «ὡς λέων ὠρυόμενος περιπατεῖ ζῆτων τίνα καταπαίῃ». (Α'. Πέτρ. 5, 8), νὰ μὴν κατωρθώσῃ καὶ τὸν παραπλάνησιν.

Κανεὶς ἄνθρωπος, ὅσο τέλειος καὶ ἅγιος καὶ ἂν εἶναι, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μὴν πειρασθῇ, οὔτε ν' ἀπαλλαγῇ ἐντελῶς ἀπὸ τοὺς πειρασμοὺς.

Παρ' ὅλα ταῦτα ὑπάρχουν καὶ πειρασμοὶ πὺ συντελοῦν στὴν ταπείνωσιν, καὶ στὸν καταρτισμὸν τοῦ ἀνθρώπου, ὅσο καὶ ἂν εἶναι ἐνοχλητικοὶ καὶ ἐπίμονοι.

Ποῖος ἅγιος δὲν δοκιμάσθηκε ἀπὸ πολλοὺς καὶ ποικίλους πειρασμοὺς; Οἱ ἴδιοι ὅμως ὁμολογοῦν πόσην ὠφέλειαν ἀπεκόμισαν στὸ τέλος. Ἐνῶ ὅσοι δὲν ἀντιστάθηκαν στὶς ἐπιθέσεις τοῦ πονηροῦ ἔβηκαν τὴν θείαν ἀποδοκιμασίαν καὶ ἡ πτώσις τῶν ὑπῆρξε μεγάλη.

Κανένας τόπος δὲν εἶναι ἀτροτος ἀπὸ τὸν πειρα-

σμόν. Καὶ ἡ πὺ ἀγία κλήσις βάλλεται ἀπὸ τὰ πύρινα βέλη του.

Εἶναι ἀδύνατον ἐφ' ὅσον ζοῦμε, ν' ἀπαλλαγῶμε τελειῶς ἀπὸ τοὺς πειρασμοὺς, γιατί ἡ πηγὴ καὶ ἡ ἐστία τοὺς εἶναι μέσα μας, μέσα στὴν διευθαυμένην φύσιν πὺ κληρονομοῦμε.

Ἐπεσεν ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν ἀρχικὴν του εὐτυχίαν, γι' αὐτὸ θὰ ὑποφέρῃ πάντα. Θὰ φεύγῃ ἡ μία δοκιμασία καὶ θὰ ἔρχεται ἡ ἄλλη.

Δὲν πειράζονται τὸ ἴδιο ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Ἄλλοι πειράζονται ἔταν ἀρχίζουν τὴν πνευματικὴν τους ζωὴν, ἄλλοι ἔταν τὴν τελειοῦν. Ἄλλοι συνεχῶς, χωρὶς διακοπὴν.

Ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι πὺ πολὺ λίγο δοκιμάζονται. Ἡ πανσοφία καὶ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ γνωρίζει, γιατί ἐπιτρέπεται αὐτὴ ἡ εὐνοία.

ΤΟ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ.

Ὅταν λοιπὸν οἱ πειρασμοὶ μᾶς προσβάλλουν, μακρὰ ἀπὸ ἡμᾶς ἡ ἀπελπισία. Θερμὴ, πολὺ θερμὴ ἔσ γινῇ ἡ προσευχή μας καὶ ὁ Θεὸς θὰ μᾶς βοηθήσῃ.

«Ὁ Θεὸς (ὅπως λέγει ὁ Ἀπ. Παῦλος) οὐκ ἐάσει ἡμᾶς πειρασθῆναι ὑπὲρ τὸ δύναμεθα, ἀλλὰ ποιήσει σὺν τῇ πειρασμῷ καὶ τὴν ἐκβασιν τοῦ δύνασθαι ἡμᾶς ὑπενεγκεῖν» (Α'. Κοριν. 10, 13).

Ὁ Θεὸς θὰ μᾶς σώσῃ. Αὐτὸς θὰ ὑψώσῃ τοὺς ταπεινοὺς. «Ταπεινώθητι οὖν ὑπὸ τῆν κραταίαν χειρὰ τοῦ Θεοῦ». (Α' Πέτρ. ε'. 6).

Μὲ τοὺς πειρασμοὺς καὶ τίς δοκιμασίες θὰ φανῇ ἡ πρόδοξός μας στὴν πνευματικὴ ζωὴ. Μέσα στὸν ἀγῶνα θὰ φανοῦν αἱ ἀρεταὶ μας. Εὐκόλο εἶναι νὰ κἀνῃ κανεὶς τὸν εὐσεβῆ καὶ δίκαιο, ἔταν ὅλα εἶναι ἥρεμα. Ἡ πραγματικὴ μας ὅμως πνευματικὴ πρόδοξος μόνον στὸν καιρὸν τῶν δοκιμασιῶν θὰ φανῇ.

Ὑπάρχουν μερικοὶ πὺ ἐνῶ νικοῦν μεγάλους πειρασμοὺς, ὑποχωροῦν σὲ μικροὺς καὶ τιποτένιους. Τὸ ἐπιτρέπει αὐτὸ ὁ Θεός, γιὰ νὰ ταπεινώωνται καὶ νὰ μὴ ὑπερτιμῶν τὰς ἰδικὰς τῶν δυνάμεις.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται, ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε διὰ ὀφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρους ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος δέον ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, δόδος Κανιγος 32 — Ἀθῆναι 147.
(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

᾽Ωφέλιμοι Στοχασμοί

Διὰ πόσους ἀνθρώπους ὑπῆρξεν ὀλεθρία ἡ ἀρετὴ αὐτῶν, πολὺ γνωσθεῖσα καὶ πολὺ διαφημισθεῖσα καὶ ἐπαινεθεῖσα! Πόσους, τοῦναντίον, καρποὺς ἔδρεψαν ἄλλοι ἀπὸ ἀρετῆν, ἡ ὁποία διετηρήθη ἐν σιωπῇ καὶ παρέμεινεν ἄγνωστος κατὰ τὴν πρόσκαιρον ταύτην ζωὴν, ἡ ὁποία δὲν εἶναι ἄλλο τι, εἰμὴ διαρκὲς πειρασμὸς καὶ πόλεμος.

Ὅταν διὰ λόγων πικρῶν σὲ πλήττουν οἱ ἄνθρωποι, ἔσο στεθερὸς καὶ ἔλπιζε ἐπὶ τὸν Θεόν, διότι τί εἶναι ἐπὶ τέλους οἱ λόγοι; θόρυβος κενός. Πλήττουν τὸν ἄερα, ἀλλὰ δὲν θραύουν οὔτε τὸν λίθον. Ἄν εἶσαι ἐνοχος, πρέπει νὰ ὑποστῇς μετὰ χαρᾶς, χάριν τοῦ Θεοῦ, τὸν ὀλίγον αὐτὸν πόνον. Εἶναι, ἄλλως τε, πολὺ ὀλίγον νὰ ὑπομένῃς ἐνῖστε τοὺς πικροὺς λόγους, ἐφ' ὅσον δὲν δύνασαι νὰ ὑποστῇς μεγαλυτέρας δοκιμασίας. Ἄν τὸσον μικρὰ πράγματα θίγουν τὴν καρδίαν σου, δὲν σημαίνει τοῦτο, ὅτι εἶσαι ἀκόμῃ σαρκικός καὶ σὲ ἀπασχολοῦν πολὺ αἱ κρίσεις τῶν ἀνθρώπων; Φοβεῖσαι τὴν περιφρόνησιν ἀπὸ κενοδοξίαν νικώμενος, καὶ δὲν ἐπιθυμεῖς νὰ σὲ διορθώσουν διὰ τὰ λάθη σου, καὶ διὰ τοῦτο προσπαθεῖς νὰ καταφυγῇς εἰς δικαιολογίας.

Ἐρεῦνησον τὴν καρδίαν σου καλύτερον καὶ θὰ ἀναγνωρίσῃς, ὅτι ἀκόμῃ ζῇ ὁ κόσμος ἐντὸς αὐτῆς, ὡς καὶ ἡ ματαία ἐπιθυμία νὰ εἶσαι ἀρεστὸς εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Διότι ὁ φόβος μήπως ταπεινωθῇς καὶ ἐλεγχθῇς διὰ τὰ σφάλματά σου, ἀποδεικνύει ὅτι ἀκόμῃ δὲν ἔφθασες εἰς τὴν εἰλικρινῇ ταπεινώσιν, ὅτι δὲν εἶσαι ἀ-

ληθῶς νεκρὸς διὰ τὸν κόσμον, καὶ ὁ κόσμος δὲν ἐσταυρώθη διὰ σέ.

Ἐξέτασον μετὰ προσοχῆς τὴν συνειδήσιν σου καὶ ὅσον δύνασαι καθάρισον αὐτὴν διὰ συντριβῆς ἀληθοῦς καὶ ταπεινῆς ἐξομολογήσεως, οὕτως ὥστε ἀπηλλαγμένος ἀπὸ τὸ βάρος τῶν πλημμελημάτων σου, ἀπηλλαγμένος ἀπὸ πάσαν ταραχὴν καὶ τύψιν συνειδήσεως, νὰ δυνηθῇς ἐλευθέρως νὰ ἔλθῃς εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τὸν Θεόν.

Αἰσθάνθητε λύπην ζωηράν δι' ὅλα σου γενικῶς τὰ ἁμαρτήματα· λυπήσου δὲ ἰδιαιτέρως δι' ὅσα πράττεις καθ' ἡμέραν· ἐξομολογήθητι ὅλας σου τὰς ἀθλιότητας, αἱ ὁποῖαι εἶναι καρποὶ τῶν παθῶν σου. Αὐτήθητι καὶ στέναξον ὅτι ἀκόμῃ εὕρισκσαι ὑπὸ τὸ κράτος τῆς σαρκὸς καὶ τοῦ κόσμου.

Τόσον ὀλίγον ἀνέκρωτος εἰς τὰ πάθη σου καὶ τόσον τεταραγμένος ἀπὸ τὰς κινήσεις τῶν ἀτάκτων σου ὀρέξεων.

Τόσον ὀλίγον ἀκριβῆς εἰς τὴν ἐπαγρύπνησιν ἐπὶ τῶν αἰσθήσεών σου· τόσον συχνὰ δελεαζόμενος ὑπὲρ ματαίων φαντασιῶν. Τόσον ἐπιρρεπὴς νὰ σκορπίζῃς τὸν νοῦν σου εἰς τὰ ἐξωτερικά, τόσον ἀμελής νὰ περισυλλέγῃς εἰς τὸν ἑαυτὸν σου, τόσον ἐπιρρεπὴς εἰς τὸν γέλωτα· τόσον σκληρὸς ὅταν ὀφείλῃς νὰ χύσῃς δάκρυα συντριβῆς.

Τόσον ταχὺς προκειμένου νὰ παραδοθῇς εἰς τὴν ἄνεσιν καὶ τὴν μαλθακότητά· τόσον βραδὺς προκειμένου νὰ ἀκολουθήσῃς ζωὴν αὐστηράν καὶ θερμουργόν. Τόσον ἀχόρταγος διὰ νὰ ἀποκτήσῃς πολλὰ, τόσον φιλάργυρος προκειμένου νὰ δώσῃς, τόσον φιλοκτῆμων εἰς τὸ νὰ κατέχῃς. Τόσον ἀπρόσεκτος εἰς τὰς ἑμιλίαις σου· τόσον ἀδύνατος εἰς τὴν σιωπὴν. Τόσον ἄτακτος εἰς τὰ ἔθνη σου· τόσον ἀδιάκριτος εἰς τὰς πράξεις σου. Τόσον ἀκρατὴς εἰς τὴν τροφήν καὶ τὸ ποτόν· τόσον κωφὸς εἰς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Τόσον φίλος τῆς ἀναπαύσεως, τόσον ἐχθρὸς τῆς ἐργασίας. Τόσον ἐπιρρεπὴς ν' ἀκούῃς ματαίας ἱστορίας· τόσον ὑπηγλὸς εἰς τὰς ἱερὰς ἀγρυπνίας· Τόσον αἰφνιδίως ἐρεθιζόμενος ὑπὸ ὀργῆς, τόσον ἑτοιμὸς νὰ ἐπιτεθῇς κατὰ τῶν ἄλλων.

Ἑυταυτοὶ Εἰσφοραὶ

Μέσω τοῦ Διαχειριστοῦ	Δραχ.
Τσακαλάκης Ἰωάννης	150
Ἰ. Ν. Ἀγ. Νικολάου Χαϊδαρίου	225
Κουκνᾶς Νικόλαος	70
Δρακοπούλου Θεοδώρα	50
Ἀνώνυμος	110
Ζαχαρόπουλος Ἀθανάσιος	50
Ἀναπλιώτης Γεώργιος	500
Λεκκὸς Δαμιανὸς	100
Μαντουλίδης Ἰωάννης	140
Βουγιουκιοπούλου Μαρία	180
Τσανάκου Αἰκατερίνη	100
Ἀνώνυμος	300
Κατεχαράκης Γεώργιος	500
Χιώτη Ἀρετὴ	50
Ἀνώνυμος	400
Τσάρας Βασίλειος	50
Ἐξαρχοπούλου Σταματία	100
Ἀνώνυμος	100
Σύνολον	3.675
Ἐκ προηγουμένων καταθέσεων	109.320
Γενικὸν Σύνολον	112.995

ΕΚ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΙΚΟΥ

Μᾶς πληροφορεῖ ὁ βιογράφος τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Λουκιανοῦ, ὅτι ἀπὸ τῆ νεότητά του ὁ μάρτυς τοῦ Χριστοῦ εἶχε ὑποτάξει τὴ σὰρκα στὸ πνεῦμα μετὰ ἀκατάπαυστη νηστεία, ἀγρυπνία, προσευχὴ καὶ κόπο σωματικό.

Ἐργαζόταν σκληρὰ γιὰ νὰ κερδίξῃ τὸ ψωμί του καὶ ν' ἀνακουφίξῃ τοὺς πτωχοὺς. Δὲν ἔβαζε ποτὲ τροφὴν στὸ στόμα του, ἂν δὲν εἶχε βεβαιωθῇ προηγουμένως, πὼς προήρχετο ἀπὸ τῶν ἐρχομένων του καὶ πὼς κάποιος ἄλλος ἀκόμῃ θὰ ἔτρωγε τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἀπ' αὐτό.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Οί ήμεροδεϊκται τοίχου και τσέπης του έτους 1967 έξετυπώθησαν έφέτος με πλουσιάν και έκλεκτήν ύλην.

Παρακαλούνται, όθεν οί Διοικηται και Πρόεδροι των ένοριών και των παραρτημάτων Έλλάδος και έξωτερικού όπως διαβιβάσουν άμέσως τās παραγγελίας των.

Τιμαι ήμεροδεικτών τοίχου δραχ. 10
» » τσέπης » 3

(Έκ των Γραφείων της 'Ι. Συνόδου)

Η προσευχή του Πάπα

Αναδιφούντες τὸ σπουδαῖον Θρησκευτικὸν Περιοδικὸν «ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ» τοῦ έτους 1857, εὔρομεν ἐν τῇ 189ῃ σελίδι αὐτοῦ τὴν ὑπὸ τοῦ Πάπα Ρώμης Πίου τοῦ Θ'. διαταχθεῖσαν πρὸς πάντας τοὺς Καθολικοὺς Παπιστάνους Προσευχὴν «*ὑπὲρ τῆς μεταβολῆς τοῦ Θρησκευματος τῆς σχισματικῆς !!! 'Ελλάδος*», τὴν ὁποίαν Προσευχὴν ὅσοι τὴν λέγουσι μίαν φορὰν, ἔχουσι νὰ λάβωσι παρ' αὐτοῦ (τοῦ Πάπα) *συγχώρησιν ΠΑΝΤΩΝ τῶν ἁμαρτιῶν διὰ 300 ἡμέρας!!!* ὅσοι δὲ θὰ τὴν λέγουσι ἑκάστην ἡμέραν εἰς διάστημα ἑνὸς μηνὸς, οὗτοι θὰ λάβωσι «*Πλήρη ἄφεσιν ἁμαρτιῶν*», ἐφαρμοζομένην καὶ εἰς τὰς ψυχὰς τοῦ καθαρτηρίου πυρὸς».

Ἴδου ἡ Προσευχὴ :

Ὁ Μαρία Παρθένε Ἀσπίλε, ἡμεῖς οἱ δοῦλοι σου καὶ τέκνα τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας, πλήρεις πίστεως, ἐν τῇ κραταιᾷ προστασίᾳ ἱκετεῦόμεν σε ταπεινῶς, ἵνα μεσιτεύσης παρὰ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, ὅπως εἰς δόξαν καὶ τιμὴν *τῆς αἰδίου ἐκπορεύσεως αὐτοῦ παρὰ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ*, καταπέμψῃ τὰς δωρεὰς αὐτοῦ *τοῖς πεπλανημένοις ἀδελφοῖς ἡμῶν, τοῖς σχισματικοῖς!!! 'Ελλησι*, καὶ ὅπως φωτισθέντες καὶ αὐτοὶ παρὰ τῆς ζωοποιοῦ αὐτοῦ χάριτος, ἀποστεαφῶσι τὴν ἀλαζονείαν καὶ *τὴν πλάνην τοῦ πνεύματος αὐτῶν*, εὐπειθεῖς τε γινόμενοι καὶ τῇ καρδίᾳ ταπεινοὶ *ἐπιστρέψωσι ἐν τῷ κόλπῳ τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας, ὑπὸ τὴν ἀλάνθαστον!!!* ὁδηγίαν τοῦ πρώτου ποιμένος καὶ Διδασκάλου αὐτῆς, τοῦ ὑπερτάτου Ρωμάνου Ποντιφικος, ὥστε *ἠνωμένοι εἰλικρινῶς μεθ' ἡμῶν* διὰ τῶν ἀρρήκτων δεσμῶν τῆς αὐτῆς ἀγάπης, δοξάζωσι σὺν ἡμῖν διὰ τῆς πράξεως ἔργων ἀγαθῶν τὴν Τρισέβαστον Τριάδα, ἐνταυτῷ δὲ τιμῶσι καὶ σὲ Παρθένε μητὲρ τοῦ Θεοῦ τὴν κεχαριτωμένην νῦν καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας. Γένοιτο.

Ἐπτάκις τὸ Θεοτόκε Παρθένε, καὶ ἐναλλάξ τὸ Ἀνασσα ἡ ἀσπόρως συλληφθεῖσα πρέσβευε ὑπὲρ

αὐτῶν, (*τῶν σχισματικῶν Ἑλλήνων δηλαδὴ*).

Προσφέρονται τὰ ἀνωτέρω ὡς δῶρον πρὸς τοὺς Ἑλληνας κληρικοὺς καὶ ἀγωνιζομένους διὰ τὴν μετὰ τοῦ Πάπα καὶ τῶν Παπικῶν ἔνωσιν τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, καὶ μὴ λαμβάνοντας ὑπ' ὄψιν τὴν τὴν λέγουσαν ἀστείαν παροιμίαν : «*ὁ λύκος κ' ἂν ἐγήρασε, κ' ἄσπρισε τὸ μαλλὶ του, οὔτε τὴν γνῶσιν ἄλλαξε, οὔτε τὴν κεφαλὴν του*», ἀλλὰ *πάλιν λύκος εἶναι*. Ἔτσι καὶ ὁ Πάπας. Καὶ ἐὰν ἀπέθανεν ἓνας ἦλθεν ἄλλος, ἀλλὰ *πάλιν Πάπας εἶναι ὁ αἰώνιος*. Ὅθεν περὶ ἐκείνων, καὶ τῶν ἐκ τῶν ἡμετέρων ὁμοιαζόντων ἐκείνοις, εἶπεν ὁ Σοφὸς Κ. Οἰκονόμος ὁ ἐξ Οἰκονόμων τὸ : «*Τυφλὸς τυφλὸν ὡδήγησε, καὶ ἤνυαν τὸ φῶς στὸν λάκκον*».

(Περὶ γνησ. προφορ. τῆς Ἑλληνικ. γλῶσσ. σελ. 457),

Δ Ω Ρ Ε Α

Ὑπὸ τοῦ εὐλαβεστάτου κ. Ἰωάν. Μιχαήλ ἐκ Καναδᾶ ἀπεστάλησαν δολ. 15 πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἐκδόσεως τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» ἥς ἐνθερμος συνδρομητὴς τυγχάνει. Τὸν εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.

Τὸ παράδειγμα τοῦ ἄς τὸ μιμηθῶν καὶ ἄλλοι ἀδελφοὶ ἐγγράφοντες νέους συνδρομητάς.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τοῦ πληρώματος τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας ὅτι ὁ Σεβ. Ἅγιος Σαλαμῖνος κ. κ. Γερόντιος ἀνέλαβε καὶ πάλιν ἑφέτος τὴν Γενικὴν Διεύθυνσιν τῶν Κατηχηκῶν Σχολείων. Οἱ κατηχηταὶ καὶ αἱ Κατηχήτριαι ἄς σπεύσουν, ὅταν κληθῶν νὰ λάβουν παρ' αὐτοῦ τὰς δεοῦσας κατευθύνσεις διὰ τὴν ἀρτίαν Ὁργάνωσιν τῶν Κατηχητικῶν, ἥτις ἐλπίζομεν νὰ ἔχῃ πλουσίους καρποὺς κατὰ τὸ νέον σχολικὸν ἔτος.

Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς 'Ι. Συνόδου.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Τὴν 24 Σεπτ. ἡμ. Παρασκευὴν ἑορτὴν τῆς Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης πανηγυρίζουν :

1) Τὸ ὁμώνυμον Ἱερὸν Ἑσυχαστήριον τῆς Γεροντίσεως Βρυαίνης παρὰ τὴν Σταμάταν Ἀττικῆς δι' Ἀρχιερατικῆς ἀγρυπνίας καὶ 2) τὸ ὁμώνυμον Ἱ. Ἑσυχαστήριον Ἡλιουπόλεως διὰ Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας.

Τὴν 1ην Ὀκτωβρίου, ἡμέραν Παρασκευὴν πανηγυρίζει δι' Ἀρχιερατικῆς ἀγρυπνίας τὸ Ἱ. Ἑσυχαστήριον τῆς Ἀγίας Σκέπης παρὰ τὸ Μπογιατί